

J E G Y Z Ő K Ö N Y V

Készült a Hajdúnánás Városi Önkormányzat Képviselő-testületének **2009. december 12-én** – pénteken – **du. 17,00 órai kezdettel** megtartott **ü n n e p i** üléséről.

Az ünnepi ülés helye: a Móricz Pál Városi Művelődési Központ és Könyvtár színházterme

A képviselő-testület részéről jelen vannak: Dr. Éles András polgármester, Oláh Miklós alpolgármester, Dr. Juhász Endre alpolgármester, Dombi György, Kállai Sándor, Dr. Kiss József, Szabóné Marth Éva, Tóth Imre, Szólláth Tibor, Balogh Zsigmond, Boros Miklós, László Sándor, Miltner Attila képviselők

A Polgármesteri Hivatal részéről jelen vannak: Szücsné dr. Sebestyén Irén jegyző, dr. Kiss Imre aljegyző, Benkóné Takács Mária és Kiss György irodavezetők, a Polgármesteri Hivatal 17 dolgozója, valamint Józsi Sándorné jegyzőkönyvvezető

Az ünnepi ülésről távol maradtak: Körösiné Bódi Judit, Buczkó József és Török István képviselők

Az ünnepi ülésen jelen voltak a testvérvárosaink, a lengyelországi Ustron, a szlovákiai Piestany és romániai partnertelepülésünk, Érmihályfalva képviselői, a kitüntetettek, a korábbi évek kitüntetettjei, Hajdúböszörmény és Hajdúdorog városok polgármesterei, a helyi oktatási, ill. egészségügyi intézmények vezetői, dolgozói, a városban üzemelő gyárak, üzemek vezetői, dolgozói, a helyi televízió munkatársai, valamint a város lakossága részéről mintegy 150 fő érdeklődő.

Az ünnepi testületi ülés a trombitán előadott fanfárokkal, majd a Himnusz elhangzásával vette kezdetét.

Ezt követően **Rigó Tamásné műsorközlő** az alábbiak szerint köszöntötte az ünnepi ülésen megjelenteket:

„Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Tisztelettel köszöntöm mindazokat, akik a város ünnepében osztozni kívánnak és ünnepségünkön megjelentek.

Engedjék meg, hogy külön szeretettel üdvözljem a körünkben jelenlévő Kiss Attila országgyűlési képviselőt, Hajdúböszörmény város polgármesterét, Csige Tamást, Hajdúdorog város polgármesterét, a hajdúnánási képviselő-testület tagjait, valamint a testvérvárosaink, Ustron, Piestany, valamint Érmihályfalva jelenlévő képviselőit.

December 12-e, a patriotizmus jeles hagyományaként vonult be városunk XX. századi történetébe is, hiszen ezen a napon ünnepeljük a város alapítóit, emlékezünk meg őseinkről, a hajdúkról és igyekszünk ünnepi alkalmat nyújtani azzal a

szándékkal, hogy a város lakossága kötődjön szülőföldjéhez, érezze, hogy aktív közéleti tevékenységének eredményeként munkáját elismerik.

Egy közösség erejét nem az egyének ereje adja, hanem az a többlet, amely által együttesen képesek megvalósítani egy közösség akaratát. S ez minden bizonnyal erősíteni tudja az itt élők és az innen elszármazottak városhoz való kötődését, lokálpatriotizmusát.

E gondolatok jegyében kérem fel dr. Éles András polgármester urat, hogy ünnepi köszöntőjét tartsa meg.”

Dr. Éles András polgármester úr ünnepi beszédében utalt arra, hogy 15 évvel ezelőtt Oláh Zoltán középiskolai tanár, önkormányzati képviselő – akinek nem volt szülőföldje Hajdúnánás – szükségét érezte e nap ünneppé tételének, ezért a képviselő-testület a 187/1993. (X. 28.) számú Képviselő-testületi Határozatával minden év december 12-ét a Város Napjává nyilvánította. A javaslatot megfogalmazó képviselő már eltávozott az élők sorából, azonban Hajdúnánás város nem csak akkor, hanem azóta is hálával emlékezik Bocskai Istvánra, arra a személyre, aki Korponán kelt kiváltságlevelével kollektív nemesi kiváltságokkal ruházta fel a hajdúkat.

Bocskai István és kortársai csak annyit tudtak, mi történt Magyarországon az 1600-as évek kezdetéig, és fogalmuk sem lehetett arról, hogy mit hoz a jövő nekik és az ország lakóinak. Fogalmuk sem lehetett rövid távú és hosszú távú trendekről, folyamatokról, sok mindent nem is tudtak még a saját országuk viszonyairól sem. Nem voltak európai méretű politikusok, nem rendelkeztek napi hírekkel, és nem ismerték azt sem, hogy mi zajlik tőlük ezer kilométerre.

Bocskai István fiatalemberként Báthory Zsigmond sokat szidott politikáját támogatta és már akkor is feltűnt, hogy protestáns létére folyton Bécsben és Prágában járt, mint aki ott keres feltöltődést, igazolást politikai irányvonalához. Gyakorlatilag évtizedeken át képviselte Erdélyben azt a politikát, amely az osztrák szövetséget sürgette a török ellenében és bizony – közeli ismerősei szerint – Bocskai néha arra is hajlamos lett volna, hogy Erdélyt átadja a Habsburgoknak, ha ez az ára a török alóli teljes felszabadulásnak.

Erdély nagyurairól éppúgy, mint a török szultán, koronás királyt láttak benne. Bocskai úgy gondolta, míg a „magyar korona nálunknál erősebb nemzetségnél a németnél léssen, a magyar királyság a németeken forog” mindenkor szükséges egy magyar fejedelem Erdélyben, mert az nekik javukra léssen.”

Bocskai Istvánt 1605. február 21-én Nyárádszeredán Erdély fejedelmévé kiáltják ki, majd április 4-én Szerencsen Magyarország fejedelmévé választják.

Bocskai István korának kiemelkedő politikusa volt, cselekedeteire a hajdúvárosok hálával emlékeznek és büszkék a Bocskaitól kapott jussukra.

Ami a jelen helyzetet illeti:

Az elmúlt években a városban történtek olyan beruházások, amelyek jelentős mértékben hozzájárultak annak fejlődéséhez.

A jövőre vonatkozóan ígéret van arra, hogy megkezdődik a Bocskai u. 79. szám alatti lakóház felújítása, a fürdő gyógyászati részlegének építése, s megújul a Rákóczi út körúton belüli burkolata. Remélhetően a Városi Bölcsőde és az Orvosi Rendelő építésének és felújításának támogatásáról szóló ígérvénynek is birtokában lesz a város.

Végül megemlítette, hogy a város vezetése ismeri a helyi emberek problémáit, de a gondok megoldásában eszköztelen. Nyílt és őszinte beszéddel kell szólni a nehézségekről, és remélhetően miként eddig is, a jövőben is tapasztalható lesz a lakosság többségének megértő támogatása. A jövőre nézve nem ígér kánaánt, hanem figyelmeztet: nincs alapja a felelőtlen ígéretéseknek sem helyi, sem országos szinte.

Antoine de Saint Exupéryvel vallja, hogy nem a csodákért és a látomásokért fohászkodik, hogy erőt kér a hétköznaphoz. Erőt a határainkon túl élő magyaroknak, azoknak, akik Magyarországon élik mindennapjaikat, a városnak és polgárainak.

Ez lehet 2009-ben, advent 3. vasárnapja előtt az üzenet minden magyar embernek: „Ne civakodjunk afölött, hogy mik voltunk: egyesüljünk, aminek lennünk kell!”

(Az ünnepi beszéd másolata a jegyzőkönyv mellékletét képezi.)

Rigó Tamásné műsorközlő elmondta, hogy a Város Napjának ünnepén a város önkormányzata immár hagyományosan elismeri a Hajdúnánás érdekében végzett kimagasló tevékenységet. Hajdúnánás Városi Önkormányzat Képviselő-testületének az 5/2008. (III. 26.) Önkormányzati Rendelettel módosított 49/2004. (XII. 01.) Önkormányzati Rendelete a városi kitüntető díjakról rendelkezik.

A Soós Gábor Közszolgálati Díjat,

a Maklár János Pedagógiai és Közművelődési Díjat,

a Kabay János Közegészségügyi Díjat,

a Somorjai László Testnevelési és Sport Díjat

és a Csiha Győző Ipari, Mezőgazdasági, Kereskedelmi Díjat

A város fejlődését, szellemi gyarapodását, hírnevének öregbítését alkotó munkával vagy konkrét gyakorlati tevékenységgel szolgáló személyek, illetőleg maximum 5 fős csoportok részére adományozza.

A díjak adományozására a város képviselő-testületének tagjai, a munkáltatók, a nyilvántartásba vett egyesületek, társszervezetek, alapítványi kuratóriumok tehetnek javaslatot.

A kitüntetés hatálya a város teljes alkotóképes lakosságára kiterjed.

A díjakból évente 2 db adományozható, melynek meghatározásáról a képviselő-testület dönt.

Ezt követően Harsányi Zsolt, a Kőrösi Csoma Sándor Gimnázium, Szakközép-, Szakképző és Általános Iskola, Kollégium tanulója az alábbiak szerint ismertette a Soós Gábor Közszolgálati Díjban részesített Török Antalné nyugdíjba vonuló köztisztviselő munkásságát, életútját:

„Mesélek...

1950. január 28-án indult neki mesénk főszereplője az életnek, s ahogy kezdeni szokás, hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiatal pár, kinek megszületett első gyermeke. Nőtt, cseperedett a kisleány, aki talpraesett és cserfes leányzóként bizony gyakran okozott fejfájást szüleinek. Óvoda, általános iskola és végül a középiskolai érettségi következett, itt Hajdúnánáson. A kislányból csillogó szemű, fiatal nő lett, aki 1968. június 27-től a Városi Tanács hivatali étkezdéjében állt először munkába.

Teltek-múltak a hónapok és megérkezett életébe a herceg, aki ha nem is fehér lovon, de biciklijén kerekedett be főhősünk kis szívébe és életébe. 1970-ben hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak. Mesénk azonban itt még nem ér véget. Feledhetetlen hónapok és évek következtek. A sok-sok kollegából barátokká vált emberek segítették őt. Nagyon jó kollektíva volt ekkor is a Költségvetési Csoportnál. Az irodavezető Szabó Imre mellett a hölgykoszorú remek csapattá kovácsolódott: Bordásné Marika, Szívósné Erzs, Törökné Kati, Hásásné Ili és Borbélyné Ica, akikkel a munkahelyeken kívül is jó kapcsolatot ápolt. Közben párjával felépítették családi fészükét és boldogan figyelték gyerekeik cseperedését. Szép évek következtek. Sok-sok munkával, de boldogságban: család, munka, tanulás.

1986. őszétől főhősünknek nem a hétfejű sárkánnyal kellett megküzdenie, hanem a sors kemény és kegyetlen kihívásaival. Férje betegsége óriási áldozatokat követelt tőle. Azt, hogy mi zajlott lelkében, talán csak legközelebbi munkatársai, barátai tudták, akik nemcsak a gondtalan, vidám évek alatt, de a nehéz hónapokban is mellette álltak. Hetente kétszer utazott Szegedre, ahol párját hónapokon át kezelték. Mind eközben helyt állt a családban és munkahelyén is, ahol a kollegáktól és a vezetéstől mindenfajta támogatást és segítséget megkapott. 1987-ben eltemette férjét és Húgát Erzsit, majd néhány év múlva édesapját is.

Talán hihetetlen, hogy ennyi megpróbáltatás után is ilyen életvidám, fiatalos lendületű asszony tudott maradni, amilyennek ma is ismerjük. Életében sok minden megváltozott, azonban családja iránti hűsége, a szívében élő szeretet és munkahelye változatlan maradt. Felelősségteljes áldozatkész kollega nő, aki sokszor éjszakáit és hátvégeit is feláldozta, ha a munka úgy kívánta. Volt rá példa, hogy gyermekei otthon aggódtak, miért nem telefonált, miért nem ért még haza, s amikor 11 óra után bekopogtak a Dorogi utcai ablakán, Szívivel fáradt szemekkel, de nevetve nyitották ki az ablakot: „Már ennyi az idő? Holnap reggel viszik a beszámolót.” Sokat tudnának beszélni a takarító nénik is, hányszor hallották Hófehérke ruha suhogása mellett cipőjének koppját hajnalban a folyosón, vagy hagyták ott még az Ő munkaidejük lejártá után is.

Sok-sok gyakornoknak segített elsajátítani a szakmai csínját-bínját. Szakmai tudása, hozzáértése példamutató mindannyiunk számára.

Vezetők, politikai pártok jöhettek, mehettek, fújhatott a szél, süthetett a nap, Ő hű maradt önmagához és munkahelyéhez is. 40 éven keresztül ugyanazon a nagykapun lépett be reggelente, ahol nem báli ruhák és fényes cipellők várták, hanem kollegák, ügyfelek, s a számok világa. 2009. augusztusától 2010. március 31-ig felmentését tölti. Nem jár már be dolgozni, ahogy tette 40 éven keresztül, de kollegái kérésére, a mai napig szívesen segít. Tőlük tudom, már most nagyon hiányzik!”

Rigó Tamásné műsorközlő elmondta, hogy a Soós Gábor Közszolgálati Díjat az 5/2008. (III. 26.) Önkormányzati Rendelettel módosított 49/2004. (XII. 01.) Önkormányzati Rendelet, valamint a 363/2009. (XI. 26.) számú Képviselő-testületi Határozat alapján

a Polgármesteri Hivatalban hozzáértéssel és mérhetetlen szorgalommal végzett tevékenységének elismeréseként

**Török Antalné
nyugállományba vonuló köztisztviselő**

részére adományozza a város képviselő-testülete.

A kitüntető díj átadására felkérte dr. Éles András polgármester urat.

A kitüntetés átadása után a kitüntetettet az alábbi műsorszám köszöntötte:

NORAH JONES: THOSE SWEET WORDS (Azok az édes szavak)

Közreműködött: Fuvolán – Jelen Marianna
Zongorán – Kovács Viola

Ezt követően Rigó Tamásné műsorközlő az alábbiak szerint ismertette a Kabay János Közegészségügyi Díjban részesített özv. Daróczi Antalné nyugalmazott szülésznő munkásságát, életútját:

Mottó:

„s ha sorsa van, választott sorsa van
mindenkinék, hát lettem, ami lettem,
de nem azért, mert másként nem tehettem.”

(Markó Béla)

„Hajdúnánáson a Vörösmarty utcában él egy tiszteletreméltó idős hölgy – akit városszerte ismernek főként az idősebb korosztály.

Szülésznő – vagy ahogy régebben mondták, bábaasszony volt sokáig, s ebbéli ténykedése során egy közepes magyar falu lélekszámának megfelelő emberpalántát – 1117 gyermeket segített a világra.

Egy késő novemberi délután ülünk a csendes kis házban és Ő mesél.

Szavai nyomán megelevenedik a múlt színes forgataga, ahogy felidézi munkás élete fontosabb állomásait.

Régen, nagyon régen, 90 évvel ezelőtt 1919 október 2-án Ibrányban világra jött egy kisleány. A gazdálkodó család első gyermeke a keresztségben a Lídia nevet kapta, akit majd még négy testvér követett, három leány és egy fiú.

Gyermekkorra ugyanúgy telt, mint a többi falusi gyermeké, azzal a különbséggel, hogy nagyon jó tanuló volt, szeretett tanulni. A tanulás mellett rendszeresen segített lánytestvéreivel édesanyjának, aki a falu varrónője volt. A család mindent megtett, hogy taníttassák a gyerekeket, így Lídiát is. Igaz, ő kezdetben mindenáron diakonissza akart lenni, míg a falu orvosa le nem beszélte a családot erről és a szülésznői pályára irányította. Így került a négy polgári elvégzése után 1942 őszén Debrecenbe a kétéves szülésznői tanfolyamra, ahol 90 induló közül a második év végén, 1944 június 14-én mindössze 19-en kaptak oklevelet.

A debreceni klinikán azokban a háborús években olyan fiatal orvosok, orvostanhallgatók mellett sajátította el az egészségügyi ismereteket, mint a nánási kötődésű dr. Kovács Lajos, Soltész Domokos, Jóna Gábor, vagy Szabó Sándor.

1945 tavaszán férjhez ment egy hajdúnánási csendőrhöz, és az esküvő után nem sokkal ide is költöztek. Ma is tisztán emlékszik az első hajdúnánási gyermekre, akit a világra segített, ő volt Illyés Imre. Férjét 1945 után csendőr múltja miatt folyamatosan zaklatták, de a zaklatásokból kijutott a családnak is, így 1947-ben visszaköltöztek Ibrányba, ahol nyolc évig volt községi szülésznő.

1957 tavaszán hívás érkezett Hajdúnánásról: sógornője, üzent neki, hogy külterületi bába lehet. Hatott a hívó szó, Tedejre kerültek, ahol éppen azokban az években épültek az új házak. Itt kaptak szolgálati lakást.

Közel ezer tanya tartozott körzetébe, ahol bizony sűrűn hívták gyermekszüléshez, hiszen a tanyáról nem vitték a szülőotthonba a várandós asszonyokat. Megesett, hogy még a bábakeresztést is elvégezte, ha a sors úgy hozta.

1962-ben megszűnt a külterületi szülésznői állás, és Ő a városi rendelőintézetben került, elsőként Kulcsár doktor mellé, ahol megszerezte a szakápolói képesítést. Munkájával felettesei elégedettek voltak, mindig maximálisan segítségére volt a doktor uraknak

Sokszor többet is végzett, mint ami a kötelessége lett volna. Meséli, hogy járványos időszakban napi 40-50 beteget látott el, ha kellett éjszaka is.

1976. október 1-vel letette az ápolónői táskát, eljöttek a nyugdíjas évek, ami nem jelentette azt, hogy bezárkózott volna. 1990-ben a hadigondozottak, hadiárvák, hadirokkantak kárpótlási ügyeinek intézését vállalta fel városi szinten. Ezt a munkát egészen 1995-ig, a kárpótlás lezárásig végezte, úgy, hogy az érintetteket saját lakásán fogadta.

Ezzel kapcsolatban érte élete egyik legnagyobb, legmeghatóbb élménye, amikor többedmagával maga Göncz Árpád köztársasági elnök fogadta őket a Parlamentben. Mint egészségügyi dolgozó teljesen természetes volt, hogy tagja volt a vöröskereszt városi szervezetének, több kitüntetést is kapott.

Élete során sok tragédia érte, első férjétől elvált, második férjét elveszítette, eltemette nagyobbik fiát, a közelmúltban pedig egyik unokáját ragadta el az értelmetlen halál. A megélt 9 évtized azonban bölccsé tette őt, megtanulta elviselni a sorscsapásokat, és most is azt mondja, szép élete volt, és boldog. Büszkeséggel mutatja több mint 70 éves bábátáskáját, amit még édesapja vett neki 298 pengőért, amely ma is működős képes, mint mondja, bármikor le tudna vezetni egy szülést. Ugyanilyen gondos féltéssel őrzi védőnői táskáját is, teljes felszereléssel.

Ülünk a Vörösmarty utcai családi ház tisztaszobájában – hallgatjuk meséit, mi is volt, hogy is volt, 70-80 évvel ezelőtt. Elvonul előttünk színes, küzdelmes élete, amire azt mondja, így volt jó, ahogy volt; küzdelmes, de boldog élete volt, és most is boldog.”

Rigó Tamásné műsorközlő elmondta, hogy a Kabay János Közegészségügyi Díjat az 5/2008. (III. 26.) Önkormányzati Rendelettel módosított 49/2004. (XII. 01.) Önkormányzati Rendelet, valamint a 363/2009. (XI. 26.) számú Képviselő-testületi Határozat alapján

az egészségügyben végzett odaadó, lelkiismeretes tevékenységének elismeréseként

özv. Daróczy Antalné
nyugalmazott szülésznő, körzeti szakápoló

részére adományozza a város képviselő-testülete.

A kitüntető díj átadására felkérte dr. Éles András polgármester urat.

A kitüntetés átadása után a kitüntetettet Horváth Ágnes, a Körösi Csoma Sándor Gimnázium, Szakközép-, Szakképző és Általános Iskola, Kollégium tanulójának előadásában Túrmezei Erzsébet: Most élni küldetés című verse köszöntötte.

Rigó Tamásné műsorközlő ezt követően mind a maga, mind az ünnepi testületi ülés résztvevőinek nevében gratulált a kitüntetetteknek és további sikereket és jó egészséget kívánt. Bejelentette, hogy a kitüntetettek nevében Török Antalné nyugállományba vonuló köztisztviselő szeretne szólni.

Török Antalné nyugállományba vonuló köztisztviselő a maga és özv. Daróczy Antalné kitüntetett nevében megköszönte a város képviselő-testületének a kitüntető díjakat, majd arról szólt, hogy mindketten örülnek annak, hogy az, amit tettek valamiképpen hozzájárult Hajdúnánás fejlődéséhez.

Rigó Tamásné műsorközlő felhívta a jelenlévők figyelmét, hogy a szózat elhangzása után közvetlenül olyan kulturális műsorok láthatók, amelyek helyi közreműködők előadásában kerülnek előadásra.

Az ünnepi testületi ülést rendező Hajdúnánás Városi Önkormányzat nevében megköszönte a résztvevőknek, hogy eljöttek és együtt ünnepeltek.

Tájékoztatásul elmondta, hogy a műsor után a külön meghívóval rendelkező vendégek a Polgármesteri Hivatal dísztermébe fáradjanak át, ahol az állófogadás kerül megrendezésre.

Tiszte még, hogy a rendezők köszönetét tolmácsolja minden közreműködőnek és azoknak, akik a lebonyolításban részt vettek.

Az év hátralévő részére minden jót, kellemes karácsonyi ünnepeket, és egy békéesebb újesztendőt kívánt minden jelenlévőnek.

A város napi ünnepi képviselő-testületi ülés – a Szózat elhangzásával – 19,00 órakor fejeződött be.

kmft.

Dr. Éles András
polgármester

Szücsné dr. Sebestyén Irén
jegyző

Tóth Imre
jegyzőkönyv-hitelesítő